

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 184/2019-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, Námestie M. R. Štefánika 1, Žilina, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 31 S 36/2016-86 z 23. augusta 2017 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžrk 1/2018 z 24. októbra 2018 a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED],

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Mgr. Štefanom Buchom, Námestie M. R. Štefánika 1, Žilina, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 31 S 36/2016-86 z 23. augusta 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžrk 1/2018 z 24. októbra 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že *«1. Dňa 19.09.1998 som s ██████████, ██████████, trvale bytom ██████████ (ďalej len ██████████) uzavrela manželstvo, čo potvrdzuje: „Sobášny list“- príloha č. 2. Počas manželstva sme na základe: „Stavebné povolenie“ zo dňa 14.06.2002, číslo: 2002/01388/OÚ-OdŽP-HI, ktoré vydal Okresný úrad Žilina, odbor ŽP, Ul. Framborská 9 postavili novú bytovú jednotku - ██████████, ktorý je postavený na pozemku - parcela ██████████ - zastavané plochy a nádvoria o výmere 28m² a parc. ██████████ - zastavané plochy a nádvoria o výmere 105m² v kat. úz. ██████████. Uvedený byt ██████████ bol skolaudovaný na základe: „Kolaudačné rozhodnutie,“ zo dňa 28.04.2005, číslo: 2005/C-4692/OÚPaSP-Šk - príloha č. 3, ktoré vydala Obec ██████████, Spoločný obecný úrad v Žiline, úsek územného konania a stavebného poriadku, Námestie obetí komunizmu 1,011 31 Žilina.*

2. Na základe listiny: *„Výpočet spoluvlastníckych podielov“ zo dňa 07.08.2008 - príloha č. 4, na základe geometrického plánu (ďalej len GP) č. 13/2006 - príloha č. 5, ktorý vypracoval: GEOTOP, Geodetická a projekčná kancelária Bc. Jaroslava Pilarčíka, Republiky 999/7, 010 01 Žilina, listiny: „Súhlas oprávneného z vecného bremena“ zo dňa 12.09.2008 a na základe: „Dohoda o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti“ zo dňa 12.09.2008 (ďalej len Dohoda) - príloha č. 6, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený dňa 12.11.2008, pod ██████████ bolo zrušené a vyporiadané spoluvlastníctvo k dvom bytovým jednotkám v dome ██████████ a to medzi*

██████████ a jeho matkou ██████████, ██████████, bytom ██████████
██████████ (ďalej len ██████████). K zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva
došlo i napriek tomu, že ja som nebola účastníčkou uvedeného právneho úkonu, t. j.
Dohody, ale v Kolaudačnom rozhodnutí - príloha č. 4 som aj ja zapísaná spoločne
s ██████████.

3. Z uvedeného dôvodu nemal byť povolený vklad do katastra nehnuteľností, pretože
pre zápis bytu ██████████ do katastra je podkladom uvedené kolaudačné rozhodnutie, kde som aj ja
uvedená. Je pravdou, že rodinný dom súpisné číslo ██████████ má vybudované dva
vchody, ale jeden z nich je orientovaný do dvora (nie do ulice) a iba druhý je orientovaný
do ulice, preto nemohla Obec ██████████ na vchod do dvora prideliť nové súpisné číslo.
Z uvedeného dôvodu sú na ██████████ - príloha č. 7, kat. úz. ██████████ byty uvedené nad
sebou. Pokiaľ by Obec ██████████ bola pridelila číslo k druhému vybudovanému vchodu do
dvora, bola by podkladom pre zápis do katastra listina o pridelení iného súpisného čísla.
Keďže listina o pridelení nového súpisného čísla nebola (ani nemohla byť) pridelená, preto
mala byť k bytu ██████████ zapísaná na ██████████, ako vlastníčka moja Klientka v podiele 1/1-
ina v BSM. Keďže sa tak nestalo, je takýto zápis v rozpore s verejnou listinou, t. j.
s Kolaudačným rozhodnutím — príloha č. 3. Preto som v súlade s § 59 ods. 1, písm. a/
Katastrálneho zákona na Okresný úrad Žilina, katastrálnemu odboru podala podanie:
„Návrh na opravu chyby v katastrálnom operáte v súlade s § 59 ods. 1, písm. a/
Katastrálneho zákona“ zo dňa 02.03.2016 - príloha č. 8, kde som navrhla uvedenú chybu
opraviť tak, že na ██████████ budem v časti „B“ zapísaná ako vlastníčka k bytu ██████████ aj ja
spoločne s ██████████, podiel 1/1-ina v BSM. Okresný úrad Žilina, katastrálny
odbor rozhodnutím zo dňa 26.04.2016, sp. zn. X 66/2016-MO - príloha č. 2 môj návrh
zamietol. Preto som proti uvedenému rozhodnutiu podala opravný prostriedok: „Odvolanie
██████████ proti rozhodnutiu zo dňa 26.04.2016, číslo: X 66/2016-MO, ktoré
vydal Okresný úrad Žilina, katastrálny odbor“ zo dňa 16.05.2016 - príloha č. 9. O mojom
odvolaní druhostupňový správny orgán rozhodol rozhodnutím zo dňa 13.07.2016, sp. zn.:
Xo-20/2016- Ha príloha č. 10 tak, že moje odvolanie zamietol a rozhodnutie katastrálneho
odboru č. X 66/2016-MO zo dňa a 26.04.2016 - príloha č. 11 potvrdil.».

3. V ústavnej sťažnosti sa ďalej uvádza, že «4. *Proti rozhodnutiu druhostupňového správneho orgánu (Xo-20/2016) som podala na Krajský súd v Žiline podanie: „Správna žaloba na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia zo dňa 13.7.2016, sp. zn. Xo 20/2016-Ha“ zo dňa 16.08.2016 - príloha č. 12. Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 23.08.2017, sp. zn.: 31 S/36/2016 - príloha č. 13 žalobu zamietol.*

5. *Dňa 25.10.2017 som osobne na Krajskom súde v Žiline podala: „Kasačná sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 23.08.2017, sp. zn. 31S/36/2016“ zo dňa 23.10.2017 - príloha č. 14. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 24.10.2018, sp. zn.: 10Sžrk/1/2018 - príloha č. 15 moju Kasačnú sťažnosť zamietol, pretože neboli splnené podmienky pre vykonanie opravy chyby v katastrálnom operáte.».*

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že „*Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd neakceptoval moje tvrdenie, že kataster pri povoľovaní vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností spoločne s prílohou Kolaudačným rozhodnutím (ako rozhodnutie štátneho orgánu) neakceptoval skutočnosť, že kataster v danom prípade pri svojej rozhodovacej činnosti a zápise vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností pochybil, keď zapísal novú bytovú jednotku na základe Kolaudačného rozhodnutia, ale mňa, ako vlastníka v ňom uvedenú, neuviedol.*“.

5. Napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sú podľa sťažovateľky arbitrárne a zjavne neodôvodnené, keďže sa v nich krajský súd a najvyšší súd nevysporiadali so všetkými námietkami sťažovateľky, ktoré boli uplatnené v žalobe o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Žilina, odboru opravných prostriedkov, referátu katastra nehnuteľností č. Xo 20/2016-Ha z 13. júla 2019 a v kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu.

6. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým

rozsudkom krajského súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, napadnuté rozsudky zruší a vec vráti na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná finančné zadost'učinenie vo výške 2 000 € proti krajskému súdu, finančné zadost'učinenie vo výške 3 000 € proti najvyššiemu súdu a náhradu trov konania.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti, ktorá bola doručená ústavnému súdu 6. februára 2019 postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde.

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu č. k. 31 S 36/2016-86 z 23. augusta 2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

12. Pokiaľ ide o rozsudok krajského súdu č. k. 31 S 36/2016-86 z 23. augusta 2017, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej

zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

13. Takýmto súdom bol najvyšší súd, ktorý napadnutý rozsudok krajského súdu preskúmal na základe kasačnej sťažnosti podanej sťažovateľkou. Najvyšší súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 10 Sžrk 1/2018 z 24. októbra 2018, ktorým kasačnú sťažnosť sťažovateľky zamietol.

14. V časti, v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu č. k. 31 S 36/2016-86 z 23. augusta 2017, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13, čl. 14 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžrk 1/2018 z 24. októbra 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

15. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že pre nedostatky v odôvodnení je napadnutý rozsudok najvyššieho súdu arbitrárny a zjavne neodôvodnený.

16. Napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu tento kasačnú sťažnosť sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu č. k. 31 S 36/2016-86 z 23. augusta 2017 zamietol.

17. Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie (II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07). Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť. Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd

preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

18. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

19. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými či právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01).

20. Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo

(napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

21. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ako súčasti práva na spravodlivé súdne konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ani judikatúra ESĽP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie ESĽP z 9. 12. 1994, § 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994; Georgiadis proti Grécku, rozhodnutie z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 2. 1998).

22. V zmysle už uvedeného ústavný súd ďalej poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu ústavnej sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

23. V relevantných častiach napadnutého rozsudku najvyšší súd predovšetkým uviedol:

«13. Sťažovateľka namietala nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu ako aj nesprávne právne posúdenie s poukazom na bod 15. rozsudku. Kasačný súd považuje za nevyhnutné poukázať na to, že konanie o oprave chyby v katastrálnom operáte slúži na opravovanie chýb, ktoré najčastejšie spočívajú v nesprávnom premietnutí obsahu listín do súboru popisných informácií katastra alebo do súboru geodetických informácií katastra nehnuteľností. Ide najmä o nesprávne údaje na liste vlastníctva alebo o nesprávne zakreslenie pozemkov do katastrálnej mapy. Z celkovej povahy inštitútu opravy chyby v katastrálnom operáte, ako aj z judikatúry Najvyššieho súdu SR vyplýva, že tento druh konania nemožno použiť na určovanie vlastníkov nehnuteľností (resp. iných oprávnených osôb), na riešenie vlastníckych sporov, na zapisovanie práv k nehnuteľnostiam, na zmenu hraníc pozemkov či na preskúmavanie zákonnosti zápisov (na preskúmavanie zákonnosti zápisov slúžia iné právne prostriedky, akými sú protest prokurátora a správne súdnictvo). Opravu nemožno vykonať, ak boli nesprávne údaje zmenené alebo potvrdené ďalšou listinou, ktorá vychádzala z nesprávnych údajov a následne sa zapísala do katastra (napr. dedičské osvedčenie). V takom prípade sa už skúma iba súlad údajov katastra s poslednou zapísanou listinou. (Halama, O. Katastrálny zákon. Komentár. Bratislava: Wolters Kluwer, 2014).

14. Súd dáva do pozornosti, že podľa dôvodovej správy ku Katastrálnemu zákonu „opravy uvedené v ods. 1 písm. a) a b) smerujú k odstráneniu chýb vyplývajúcich z vlastnej činnosti katastrálnych úradov, ktoré nápravu urobia buď samy bez účasti ďalších subjektov [písm. a)], alebo v súčinnosti s vlastníkmi nehnuteľností a inými oprávnenými osobami. Opravy uvedené v ods. 1 písm. c) možno vykonať len v súčinnosti s tými subjektmi, ktoré príslušné listiny vyhotovili. Môže ísť o štátne orgány, notárov, obce, ako aj o vlastníkov nehnuteľností a iné oprávnené osoby. Chybami sa v tomto prípade rozumejú len chyby v písaní, počítaní a iné zrejme nesprávnosti. “...

16. Vo svetle uvedeného kasačný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom správnych orgánov a krajského súdu, že neboli splnené podmienky pre vykonanie opravy chyby v katastrálnom operáte. Správne orgány môžu opraviť chybu v katastrálnom operáte len v prípadoch taxatívne vymenovaných v ustanovení § 59 ods. 1 Katastrálneho zákona.

V predmetnej veci je bez všetkých pochybností zrejmé, že žiadna z uvedených situácií nenastala. Rozhodnutie vydané podľa ustanovenia § 59 Katastrálneho zákona nezasahuje do sféry hmotnoprávných oprávnení a povinností účastníkov konania. Vydaním rozhodnutia podľa ustanovenia § 59 Katastrálneho zákona nemôže správny orgán spôsobiť vznik, zmenu alebo zánik vlastníckeho práva alebo iného vecného práva k nehnuteľnosti. Zároveň absentuje právomoc správneho orgánu na úseku katastra nehnuteľností rozhodovať o spornom vlastníckom práve, resp. právomoc vyslovovať, či tu právo je alebo nie je. Odstránenie právnej spornosti a ochranu práv a oprávnených záujmov dotknutých vlastníkov je možné dosiahnuť len právoplatným rozsudkom príslušného súdu v uvedenej veci...

18. V zmysle uvedeného kasačný súd po oboznámení sa s pripojeným súdnym a administratívnym spisom musí konštatovať, že krajský súd sa s podstatnými právnymi námietkami sťažovateľky v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde. Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.»

24. Vo vzťahu k záverom obsiahnutým v napadnutom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ich ústavnú udržateľnosť a nezistil, že by napadnutý rozsudok bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený, a tým mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

25. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa vo svojom napadnutom rozsudku zaoberal námietkami sťažovateľky uvedenými v kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu a ústavne akceptovateľným spôsobom sa s nimi aj vysporiadal. Najvyšší súd sa s argumentáciou sťažovateľky nestotožnil, a preto jej kasačnú sťažnosť zamietol. Postup najvyššieho súdu, ktorý vyústil do vydania napadnutého rozsudku,

nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za taký, ktorým by došlo k popretiu podstaty, zmyslu alebo účelu vo veci sťažovateľky použitých procesno-právnych noriem. Vzhľadom na uvedené ani napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžrk 1/2018 z 24. októbra 2018 nemožno považovať za neodôvodnený či arbitrárny.

26. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžrk 1/2018 z 24. októbra 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu a práv podľa čl. 13 a 14 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, je nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomnej previazanosti ňou použitej argumentácie. Aj v tejto časti je preto jej ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadost'učinenia a náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. apríla 2019